

ALGEMENE PRACTISCHE RECHTSVERZAMELING

IDENTITEITSKAART

door

J. CEELEN

Directeur bij het Provinciaal Gouvernement Limburg

BRUSSEL
HUIS FERDINAND LARCIER, N.V.

Uitgevers
Miniemenstraat, 39

1966

200 38453

In deze verhandeling werd de stof bijgehouden tot

1 januari 1966

INHOUD

INHOUD	N ^o s
ZAAKREGISTER	
ALGEMENE BESCHOUWINGEN	1 - 2
DE IDENTITEITSKAART VAN BELG	1 - 56
HOOFDSTUK I. — DOELEINDEN EN NUT	4
HOOFDSTUK II. — FORMULIEREN	5 - 7
HOOFDSTUK III. — MODEL	8
HOOFDSTUK IV. — VERMELDINGEN	9 - 16
HOOFDSTUK V. — UITREIKING, AANVULLING, VERNIEUWING EN VERNIETIGING	17 - 25
AFDELING I. — <i>Uitreiking</i>	17 - 21
AFDELING II. — <i>Aanvulling</i>	22
AFDELING III. — <i>Vernieuwing</i>	23 - 24
AFDELING IV. — <i>Vernietiging</i>	25
HOOFDSTUK VI. — HET IDENTITEITSKAARTENREGISTER	26
HOOFDSTUK VII. — BELASTINGSTELSEL	27
HOOFDSTUK VIII. — TAAINSTELSEL	28 - 30
HOOFDSTUK IX. — BEWIJSKRACHT	31 - 37
HOOFDSTUK X. — STRAFBEPALINGEN	38 - 56
AFDELING I. — <i>Inbreuken voorzien door het regentsbesluit van 1 maart 1950</i>	38 - 41
§ 1. — Juridische basis	38
§ 2. — Opsomming der overtredingen	39
§ 3. — Strafsancties	40 - 41
AFDELING II. — <i>Inbreuken voorzien door het koninklijk besluit van 8 april 1954, houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer</i>	42
AFDELING III. — <i>Inbreuken voorzien door het strafwetboek</i>	43 - 56
§ 1. — De identiteitskaart als authentiek en openbaar geschrift	47
§ 2. — De identiteitskaart als privaat geschrift	48 - 49
§ 3. — De identiteitskaart als getuigschrift	50 - 56

ZAAKREGISTER

- Aanvulling I.K., 22.
- Afstamming, vermelding I.K., bevolkingsregisters.
— niet authentiek, 36.
- Akte.
— I.K. is —, 31.
- Ambtenaar burgerlijke stand.
— handtekening van —, authentieke vermelding, 35, 47.
— identiteitskaartenregister, 26.
— identiteitskaart is authentieke akte, 32, 33.
— paraferen verandering beroep, 11.
— valsheid in geschriften door —, 47.
— vermeldingen I.K., 16.
- Arrondissementscommissaris.
— formulieren I.K., 5.
— controle, 7.
- Authentieke akte, 32, 33, 35, 45, 47.
- Behoeftigheid.
— belasting, 27.
- Belasting, 27.
- Belgen in buitenland, 19.
- Beroep.
— valsheid in geschriften, 50, 52, 56.
— verandering, 11.
— vermelding I.K., bevolkingsregisters, 11.
— — bewijskracht, 37.
— — niet authentiek, 36.
- Beschadiging I.K.
— strafbepalingen, 39.
- Bevolkingsregisters.
— doel I.K., 4.
— I.K., bewijs inschrijving —, 31, 34, 35.
— niet authentieke vermeldingen, 36.
— verandering beroep, 11.
— vermeldingen I.K., 9, 10.
— wetgeving, 1.
- Bewijskracht, 31 en volg.
- Bezit I.K.
— strafbepalingen, 39.
- Bloedgroep, 15.
- Buitenland.
— Belgen in het buitenland, 19.
— vestiging van Belgen in het buitenland, 4.
- Burgerlijke stand.
— vermeldingen I.K., bevolkingsregisters.
— — bewijskracht, 37.
— — valsheid in geschriften, 50.
— wijziging, strafbepalingen, 39.
- Datum uitreiking, 10, 35, 47.
- Doeleinden, 4.
- Dronkenschap.
— vermelding verval, 14.
— vernietiging, verlies I.K., 24.
- Formulieren, 5 en volg.
- Foto.
— strafbepalingen, 39.
— — vervalsing, 55, 56.
— vernieuwing I.K., 23.
— vormvoorschriften, 13, 16.
- Gemeente.
— datum inschrijving in —, 35, 47.
— naam van —, authentieke vermelding, 35.
- Gemeente (niet ontvoogde).
— formulieren I.K., 5.
— — controle, 7.
- Gemeentebestuur.
— aanvulling I.K., 22.
— belasting, 27.
— formulieren I.K., 5.
— secretaris, afvaardiging bewerkingen I.K. 16.
— stempel op foto, 13, 16.
— uitreiking I.K., 20.
— vernieuwing, 23.
Zie ook: Ambtenaar burgerlijke stand, Schepencollege.
- Gouverneur.
— controle formulieren I.K., 7.

- Handtekening houder I.K., 16.
— authentieke vermelding, 35, 47.
- Huwelijk, vermelding I.K., bevolkingsregisters.
— niet authentiek, 36.
— valsheid in geschriften, 54.
- Identiteitskaartenregister, 26.
- Inventaris voorraad I.K., 7, 25.
- Koning.
— bevoegdheid, 1, 2.
- Minderjarigen.
— identiteitsbewijs, 18.
— identiteitskaart?, 17.
— kinderen 12-16 j.
— — strafbepalingen niet van toepassing, 41.
— — vertonen I.K., 42.
— taalstelsel, 30.
— wetgeving, 2.
- Ministeriële onderrichtingen.
— verwijzing naar de M.O., 3.
- Model I.K., 8.
- Naam houder I.K.
— authentieke vermelding, 35, 47.
- Nationaliteit, vermelding I.K., bevolkingsregisters.
— bewijskracht, 37.
— niet authentiek, 36.
— valsheid in geschriften, 50.
- Openbare veiligheid.
— doel I.K., 4.
- Overlijden, 25.
- Rechterlijke macht.
— bevoegdheid betwisting uitreiking I.K., 21.
- Reserve-officier.
— vermelding van die hoedanigheid op I.K., 12.
- Schepencollege.
— bewaring I.K.-formulieren, 6.
— controle, 7.
- Strafbepalingen, 38 en volg.
- Taalstelsel, 28 en volg.
- Uitreiking I.K.
— aan wie, 17.
— belasting, 27.
— betwistingen, bevoegdheid rechterlijke macht, 21.
— datum, 10.
— — authentieke vermelding, 35, 47.
— door wie, 20.
- Valsheid in geschriften, 43 en volg.
- Verblijf.
Zie: Woonplaats.
- Verlies I.K.
— aangifte, 24.
— strafbepalingen, 39.
- Vermeldingen, 9 en volg.
- Vernietiging I.K.
— aangifte, 24.
— door de gemeenteoverheid, 25.
— strafbepalingen, 39.
- Vernieuwing I.K.
— belasting, 27.
— gevallen, 23.
— strafbepalingen, 39.
- Vertonen I.K.
— strafbepalingen, 39-42.
- Vervallenverklaring.
— authentieke vermelding, 35, 47.
— gevallen, 14.
— procedure, 15.
— strafbepalingen, 42.
- Vignetzegels, 27.
- Vluchtmisdrijf.
— verlies, vernietiging I.K., 24.
— verval, 14.
- Vreemdelingen.
— wetgeving, 2.
- Wetgeving, 1, 2.
- Woonplaats.
— schrapping bevolkingsregisters, 36.
— valsheid in geschriften, 47, 50, 53, 56.
— verandering.
— — strafbepalingen, 39.
— — valsheid in geschriften, 47, 56.
— — verplichtingen, 22, 23, 39.
— vermelding I.K., bevolkingsregisters.
— — bewijskracht, 37.
— — niet authentiek, 36.

DE IDENTITEITSKAART VAN BELG

ALGEMENE BESCHOUWINGEN

Wording en ontwikkeling der reglementering

1. — De identiteitskaart werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 6 februari 1919, waarbij de gemeentebesturen verplicht werden een kaart van identiteit en van inschrijving in de bevolkingsregisters uit te reiken aan al wie de leeftijd van 15 jaar had bereikt.

Alhoewel gefundeerd op de wet van 2 juni 1856 op de algemene volkstellingen en het houden van de bevolkingsregisters, had het koninklijk besluit toch een voorganger, nl. een politie maatregel van de bezettende overheid die, bij beschikking van 6 oktober 1915, een identiteitsbewijs had ingevoerd.

De bevoegdheid des Konings ter zake, door sommige rechtbanken betwist, werd door het hof van cassatie erkend. Het arrest van 3 maart 1924 (*Par.*, 1924, I, 227) wijst er op dat het de Koning toegelaten is in 1919 uitvoeringsmaatregelen te treffen welke hij in overeenstemming acht met de vooruitgang verwezenlijkt inzake identificatie en die aangepast zijn aan een toestand die door onvoorziene gebeurtenissen, de oorlog, grondig gewijzigd was.

Een in verenigde kamers uitgesproken arrest van 18 november 1924 (*Par.*, 1925, I, 25) bevestigde eveneens dat de Koning, met het invoeren der identiteitskaart, welke nauw verbonden is aan het doel der bevolkingsregisters, niet buiten het kader van de wet van 2 juni 1856 getreden was.

In zijn proefschrift «*De Verordeningsmacht des Konings in politiezaken en de wet van 5 juni 1934*» (blz. 71) besloot de h. A. Mast, thans hoogleraar te Gent en Staatsraad, zijn beschouwingen over dit arrest met de opmerking dat het er enigszins toe strekte om aan de Koning — zelfs buiten het politiegebied om — een zekere zelfstandigheid in de uitoefening van de reglementaire macht toe te kennen. Een letterlijke en stipte toepassing van de grondwettelijke normen kon, volgens hem, nog doorgaan ten tijde van een uitzonderlijke staatsbemoeiing, maar thans niet meer.

2. — De identiteitskaart voorzien door het koninklijk besluit van 6 februari 1919 was zowel op de Belgen als op de in de bevolkingsregisters ingeschreven vreemdelingen toepasselijk. Het koninklijk besluit van 14 augustus 1933 voerde een speciale identiteitskaart voor vreemdelingen in, zodat van dan af, Belgen en vreemdelingen aan een afzonderlijke regeling onderworpen zijn.

Bij besluit van de Regent van 25 september 1944, aangevuld door dat van 3 november 1944, werd een regeling getroffen voor het geldigverklaren

van de identiteitskaarten welke tijdens de vijandelijke bezetting van 1940-1944 tot allerlei onregelmatigheden hadden aanleiding gegeven.

Het koninklijk besluit van 6 februari 1919 en het besluit van de Regent van 25 september 1944 werden opgeheven bij besluit van de Regent van 1 maart 1950 betreffende de identiteitskaarten (*Belgisch Staatsblad*, 1 april 1950). Het werd gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 14 juli 1954 en 14 november 1955, waarbij o.m. het uitreiken van een identiteitskaart aan kinderen van 12 tot 15 jaar werd voorgeschreven.

Waar het koninklijk besluit van 6 februari 1919 slechts gegrond was op de wet van 2 juni 1856, wordt in het Regentsbesluit van 1 maart 1950 tevens uitdrukkelijk naar artikel 67 der grondwet verwezen.

In zijn beschouwingen over de juridische grondslag van dit Regentsbesluit (*R.W.*, 1950-1951, 609) is de heer De Meyer van mening dat er een hele afstand ligt tussen de voorschriften der wet van 2 juni 1856 en de verplichting steeds houder te zijn van de identiteitskaart en ze op iedere vordering van de politie te vertonen. Verder is er volgens zijn zienswijze, voor de identiteitskaart slechts één bevredigende en rechtzinnige grondslag te vinden, t.w. de autonome reglementerende macht van de koning in zaken van algemene politie.

De vroegere wetgeving op de vreemdelingen werd grotendeels opgeheven en vervangen bij koninklijk besluit van 25 maart 1961 (zie *Staatsblad*, 25 april 1961, Err., 8 mei 1961).

Voor de studie van de « identiteitskaart voor vreemdelingen » wordt verwezen naar het Tw. *Vreemdelingenpolitie*.

3. — De toepassingsmodaliteiten van het regentsbesluit van 1 maart 1950 werden bekendgemaakt bij rondzendbrief van de minister van binnenlandse zaken van 15 maart 1950 (*Belg. Staatsblad*, 1 april 1950).

Ze werden hernomen en aangepast aan de nadien verschenen nieuwe reglementering betreffende het houden der bevolkingsregisters (K.B. 1 april 1960) en de daarmee verband houdende nieuwe modellen gehecht aan de ministeriële omzendbrief van 30 april 1960 (*Belg. Staatsblad*, 30 april 1960).

De aangepaste onderrichtingen zijn het voorwerp van het rondschriften van de minister van binnenlandse zaken en van het openbaar ambt van 1 december 1961, betreffende het houden van de bevolkingsregisters en de aflevering van de identiteitskaarten en -stukken (art. 142 tot 179, *Belg. Staatsblad*, 5 dec. 1961).

De verwijzingen naar de ministeriële onderrichtingen van 15 maart 1950 en 1 december 1961 worden gedaan met de aanduidingen: M.O. 1950 en M.O. 1961.

HOOFDSTUK I

Doeleinden en nut

4. — Het praktisch nut der identiteitskaart vloeit voort uit de twee doeleinden die aanleiding gaven tot de invoering ervan : de verzekering der openbare veiligheid en de behoorlijke inrichting der bevolkingsregisters.

Het politieel nut blijkt duidelijk uit de bepaling van artikel 1, tweede lid van het organiek besluit, dat voorschrijft dat ze moet worden overgelegd bij elke vordering van de politie, bij elke aangifte, bij elke aanvraag van getuigschriften en, in het algemeen, telkens wanneer men het bewijs van zijn identiteit dient te leveren.

Dat zij anderzijds in belangrijke mate bijdraagt tot het behoorlijk bijhouden der bevolkingsregisters blijkt even duidelijk uit de bepalingen van de artikelen 5 en 6 van het organiek besluit betreffende de aanvulling en de vernieuwing ervan. De behoorlijke inrichting der bevolkingsregisters vereist dat iedere verblijfsverandering, wijziging in de burgerlijke staat, enz. geakteerd worden in de bevolkingsregisters en dat leemten en missingen zo spoedig mogelijk worden verbeterd. In vak C van kolom 4 van het bevolkingsregister moet de letter van de reeks en het nummer van de identiteitskaart worden vermeld (M.O. 1961, art. 87).

Talrijke openbare en private inrichtingen, zoals b.v. het postbestuur en de banken, genieten eveneens van deze reglementering die hun toelaat zich steeds te kunnen vergewissen van de identiteit van een bepaald persoon.

De identiteitskaart geldt eveneens als stuk om zich in sommige landen van het buitenland te vestigen : 1° in Nederland en het Groothertogdom Luxemburg ; 2° in een van de landen van de E.E.G. om er als loontrekkende werkzaam te zijn (rondzendbrief binnenlandse zaken van 18 maart 1964).

HOOFDSTUK II

Formulieren

5. — Onder het regime van het koninklijk besluit van 6 februari 1919 was het aan de gemeentebesturen toegelaten zich de gedrukte formulieren in de handel aan te schaffen. Aangezien deze regeling echter tot misbruiken aanleiding gaf en de vervaardiging van valse kaarten in de hand werkte, voorziet het regentsbesluit van 1 maart 1950 dat deze formulieren door het ministerie van binnenlandse zaken aan de gemeentebesturen verstrekt worden en een afzonderlijk volgnummer krijgen (art. 3). De formulieren zijn van een speciaal karton van groene tint en worden kosteloos ter beschikking gesteld (M.O. 1950, nr 6).

Voor de niet-ontvoogde gemeenten wordt op het arrondissementscommissariaat een voorraad aangelegd om te voorzien in de vernieuwing van de formulieren voor de normale behoeften van ten hoogste een jaar (*ibid.*, nr 10).

6. — De schepencolleges zijn streng verplicht voor de bewaring der aan de gemeenten afgegeven identiteitskaart-formulieren te waken ten einde elke mogelijke verdwijning te voorkomen (*ibid.*, nr 70). Dit is een toepassing van de algemene opdracht tot de bewaring van het archief waarmede het schepencollege belast is door artikel 100 der gemeentewet.

7. — Om de zes maanden moet de schepen onder wie de bevolkingsdienst ressorteert of zijn gemachtigde een controle houden op de identiteitskaart-formulieren. Hij tekent het aantal identiteitskaart-formulieren op welke het gemeentebestuur nog bezit en stelt daarvan een proces-verbaal op waarvan melding wordt gemaakt in kolom 8 van het identiteitskaartenregister; die vermelding wordt ondertekend (*ibid.*, nr 72). De provinciegouverneurs en de arrondissementscommissarissen zijn respectievelijk in de ontvoogde en niet-ontvoogde gemeenten met dezelfde periodieke opneming belast. Er kan daarenboven een controle worden uitgeoefend door agenten van het ministerie van binnenlandse zaken (*ibid.*, nr 73).

HOOFDSTUK III

Model

8. — Onder het regime van het koninklijk besluit van 6 februari 1919 had de identiteitskaart de vorm van een drieluik en waren er zes zijden voor de verschillende vermeldingen voorbehouden. Daarenboven waren alle gedrukte aanduidingen tweetalig.

Het bij het regentsbesluit van 1 maart 1950 ingevoerd model is daarentegen vereenvoudigd tot een tweeledig blad, 15 cm. breed en 12 cm. hoog, met vier zijden : een voorzijde, twee binnenzijden en een achterzijde (*zie het hiernaast overgedrukt model*).

HOOFDSTUK IV

Vermeldingen

9. — De identiteitskaarten moeten worden opgemaakt volgens de gegevens van de bevolkingsregisters. Ze worden, hetzij met de hand, hetzij met de schrijfmachine ingevuld. Voor de in te vullen vermeldingen raadplege men het model gevoegd bij het regentsbesluit van 1 maart 1950 en de ministeriële onderrichtingen van 15 maart 1950, nr 25 en volgende.

10. — Men raadplege hieromtrent ook de ministeriële onderrichtingen van 1 december 1961 (M.O. 1961, art. 157).

11. — Het op de kaart vermeld beroep moet hetzelfde zijn als dat aangeduid in het bevolkingsregister. Wanneer de houder van een kaart verklaart een nieuw beroep uit te oefenen, moet die verandering zowel in het bevolkingsregister als op de kaart aangetekend worden. De nieuwe vermelding op de kaart wordt geparafeerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand of zijn gemachtigde (M.O. 1950, nr 36 ; — M.O. 1961, art. 157, 9°).

Wanneer een openbaar bestuur mededeelt dat een van zijn personeelsleden (rijkswachter, douanier, agent der accijnzen, e.a.) niet langer van zijn dienst deel uitmaakt, dient de gemeenteoverheid aan wie deze mededeling is gericht de betrokkene onverwijld te ontbieden om zowel in dezes identiteitskaart als in het bevolkingsregister de wijzigingen wat het beroep betreft aan te vullen (rondschrjven binnenlandse zaken, 31 juli 1960).

De toepassing hiervan op de onderofficieren, brigadiers en rijkswachters met onbepaald verlof of ontslagen, wordt nader omschreven door een rondschrjven van het algemeen commando der rijkswacht te Elsene van 12 oktober 1960. Een ministerieel rondschrjven van 20 december 1907 regelt de jaarlijkse algemene controle op de bevolking ten huize (zie Piron, *Bevolkingsregisters in België*, vierde uitgave, 1950, nr 259). Het is ter gelegenheid van deze controles dat de veranderingen in het beroep zullen worden opgespoord. Dit kan ook nog geschieden bij gelegenheid van het opmaken van akten van de burgerlijke stand, vermits deze, luidens artikel 34 van het burgerlijk wetboek, het beroep van allen die er in genoemd worden moeten vermelden. De kiesverrichtingen en de aflevering van uittreksels uit het bevolkingsregister zijn nog andere omstandigheden om het beroep of andere vermeldingen van de identiteitskaart te rectificeren.

Moest de houder van een identiteitskaart een blijkbaar vals beroep opgeven, dan zou het gemeentebestuur een onderzoek ter plaats kunnen instellen vooraleer tot de inschrijving van het nieuw beroep over te gaan en zich tegen de vermelding van een onjuist beroep op de kaart mogen verzetten.

12. — Op overlegging van een recente attestatie van de korpsoverste voorzien van het korpszegel, mag de hoedanigheid van reserve-officier vermeld worden (M.O. 1950, nr 37).

13. — Betreffende de foto's bepalen de onderrichtingen dat slechts fotos' van ten minste 4 cm. hoogte en 3,5 cm. breedte met een kop van 1,5 cm. à 2 cm. aanvaardbaar zijn. Het moet een recente foto zijn, op mat of glanzend papier, van de persoon, zonder hoofddekseel, en *en face* genomen. Foto's die gediend hebben voor oude identiteitskaarten mogen niet gebruikt worden voor nieuwe. De slotzusters hoeven geen foto op hun identiteitskaarten te doen aanbrengen (M.O. 1950, nr 38).

De gemeentestempel dient onderaan de foto aangebracht te worden. Hiertoe mag enkel een droogstempel gebruikt worden (*ibid.*, nr 39).

14. — Verschillende inbreuken op de verkeersreglementering voorzien een verval van het recht een voertuig of een luchtschip te besturen en een rijdier te geleiden.

De verschillende gevallen van verplichte en van facultatieve vervallenverklaring worden opgesomd in de wet van 1 augustus 1899, houdende herziening der wetgeving en der reglementen op de politie van het vervoer, artikel 2, gewijzigd door de wet van 15 april 1958, en 1 augustus 1963, en de besluitwet van 14 november 1939, betreffende de beteugeling van de dronkenschap, art. 10, gewijzigd door de wet van 15 april 1958.

Het verval dat als straf uitgesproken wordt gaat in de vijfde dag na die waarop het openbaar ministerie de kennisgeving aan de veroordeelde heeft gedaan (art. 2-7, § 4, w. 1 aug. 1899, gewijzigd door w. 15 april 1958) ofwel, wanneer het verval wegens lichamelijke ongeschiktheid uitgesproken wordt, bij de uitspraak van de beslissing wanneer deze op tegenspraak is gewezen, en vanaf de betekening wanneer ze is gewezen bij verstek (art. 2-8, § 2 van dezelfde wet).

Al wie verval van het recht tot sturen heeft opgelopen is gehouden aan de griffier van het gerecht dat de beslissing heeft uitgesproken voor te leggen of te doen toekomen o.m. zijn identiteitskaart. Die formaliteit moet vervuld worden binnen vier dagen na de dag waarop het openbaar ministerie de kennisgeving aan de veroordeelde heeft gedaan overeenkomstig § 4 van artikel 2-7 of, in geval van verval uitgesproken wegens lichamelijke ongeschiktheid, binnen vier dagen na de uitspraak van de beslissing wanneer deze op tegenspraak is gewezen, of na de betekening wanneer zij bij verstek is gewezen, ondanks alle verhaal; de zaterdagen, de zondagen en wettelijke feestdagen zijn in deze termijnen niet begrepen.

Aldus bepaalt artikel 2-15 van de wet van 1 augustus 1899, laatst gewijzigd bij de wet van 1 augustus 1963 betreffende het rijbewijs.

Dit stelsel van inschrijvingen van verval van het recht tot sturen is evenwel niet alleen van toepassing op het verval uitgesproken krachtens deze wet, maar ook op deze uitgesproken krachtens de besluitwet van 14 november 1939 betreffende de beteugeling van de dronkenschap en krachtens de wet van 1 juli 1956, betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering (w. 1 aug. 1963 betreffende het rijbewijs, art. 9 en 10).

Op de identiteitskaart wordt melding gemaakt van de rechterlijke beslissing en van de duur van het verval. De meldingen kunnen geschieden door middel van stempels die aan alle griffies zullen worden verstrekt door het departement van verkeerswezen en waarvan het model voorkomt in bijlage I van het K.B. van 4 mei 1965. De huidige modellen van de identiteitskaarten laten niet toe de stempels gemakkelijk te gebruiken.

De meldingen van het verval dat als straf werd opgelegd, worden overgenomen op elk later af te geven stuk, behalve in geval van eerherstel of amnestie (art. 2-15, 7 van dezelfde wet). Op de nieuwe identiteitskaart wordt dus elk vroeger opgelopen verval gemeld, zelfs al is het geëindigd. Eerst na eerherstel of amnestie kan een nieuwe identiteitskaart uitgereikt worden zonder die melding.

Het ministerieel rondschrijven van 15 juli 1965 (zie *Staatsblad*, 31 juli 1965), verstrekt toelichting bij de uitvoering van de beschikkingen van art. 2.15.

15. — Een rondschrijven van de ministers van binnenlandse zaken en van volksgezondheid van 1 september 1960 (*Belgisch Staatsblad*, 12 sept. 1960, blz. 6846) regelt de inlassing in de identiteitskaart van een bijlage waarop de nuttige gegevens omtrent de bloedgroep van de titularis vermeld staan. De regeling beoogt o.m. een snellere bloedtransfusie bij ongeval mogelijk te maken.

De bijlage, die aan het tweede blad van de identiteitskaart onderaan mag geplakt worden, wordt opgemaakt op verzoek van de titularis van de kaart of, indien het om minderjarigen gaat, van degene die de ouderlijke macht uitoefent. De inlichtingen mogen enkel vermeld worden door de gespecialiseerde laboratoria van het Rode Kruis van België, door de universiteitslaboratoria of door geneesheren-specialisten in de klinische biologie erkend door het ministerie van volksgezondheid en het gezin.

De bijlage vereist een dubbel onderzoek, uitgevoerd op verschillende data. Komt de uitslag van het tweede onderzoek niet overeen met die van het eerste, dan zal een derde onderzoek geschieden.

Het rondschrijven legt er de nadruk op dat de maatregel enkel toepasselijk is op de personen die er zich vrijwillig aan onderwerpen.

16. — Krachtens artikel 8 van het organiek besluit, mogen de vermeldingen, de portretten en de stempels alleen door de officier van de burgerlijke stand of door zijn gemachtigde worden aangebracht. Om alle betwistingen nopens het bewijs ervan te voorkomen zou de machtiging schriftelijk moeten verleend worden. Zij zal steeds kunnen ingetrokken worden. Reeds onder het regime van het koninklijk besluit van 8 februari 1919 werd algemeen aanvaard dat de gemeentesecretaris of zelfs een ondergeschikt beambte afgevaardigd kan worden (*Rev. Comm.*, 1930, blz. 273).

De handtekening van de ambtenaar van de burgerlijke stand of van zijn gemachtigde mag in geen geval door een naamstempel vervangen worden. Onder de handtekening moet de naam van de ondertekenaar in blokletters of machineschrift herhaald worden. Tekent de ambtenaar van de burgerlijke stand zelf, dan zal het voorzetsel « Vr » (Voor) doorgehaald worden (M.O. 1950, nr 52). Ook de houder van de kaart moet ze ondertekenen bij de uitreiking (*ibid.*, nr 43).

HOOFDSTUK V

Uitreiking, aanvulling, vernieuwing en vernietiging

AFDELING I. — *Uitreiking.*

17. — Luidens artikel 1 van het regentsbesluit van 1 maart 1950 moet iedere Belg die meer dan vijftien jaar oud is, houder zijn van een identiteitskaart, die geldt als bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister.

Om verplicht te zijn een identiteitskaart bij zich te hebben moet men :

- a) zijn gewone verblijfplaats in een der gemeenten van het rijk hebben. Deze vereiste moet blijken uit de inschrijving in het bevolkingsregister ;
- b) ten volle 15 jaar oud zijn (M.O. 1950, nr 1 ; — M.O. 1961, art. 142).

Artikel 2, tweede lid, van hetzelfde besluit, aangevuld door het koninklijk besluit van 14 juli 1954 en gewijzigd bij dat van 14 november 1955, verplicht de gemeentebesturen insgelijks een identiteitskaart uit te reiken aan de kinderen van 12 tot 15 jaar. Deze tweede categorie van kinderen moeten evenwel slechts houder zijn van de identiteitskaart van de datum af vastgesteld door de minister van binnenlandse zaken (artikel 2, derde lid, toegevoegd door het koninklijk besluit van 14 november 1955). De uitbreiding van de verplichte uitreiking tot de kinderen van 12 tot 15 jaar is vooral van praktisch nut voor het verkeer in het buitenland, en voor een eventuele oorlogstijd.

18. — Men lette er wel op, de aan de kinderen van 12 tot 15 jaar uit te reiken identiteitskaart, te onderscheiden van het identiteitsbewijs, waarvan de kinderen beneden 12 jaar die in de bevolkingsregisters of in de vreemdelingenregisters ingeschreven zijn, moeten voorzien zijn ingevolge het koninklijk besluit van 14 november 1955. De ministeriële onderrichtingen van 19 november 1955 geven hierover de nodige toelichting (zie *Belg. Staatsblad*, 1 dec. 1955). Het koninklijk besluit, gewijzigd bij dat van 16 januari 1957, is bedoeld als een voorzorgsmaatregel in geval van oorlog. Het identiteitsbewijs wordt geborgen in een zakje van plastische stof dat met een stevig lint om de hals van het kind wordt gehangen. De minister van binnenlandse zaken zal voorschrijven wanneer het kind het bewijs en het zakje zal moeten dragen.

Een identiteitskaart moet evenwel worden afgegeven aan kinderen onder de 12 jaar, wanneer de ouders er uitdrukkelijk om verzoeken. De aanvraag moet gemotiveerd zijn (M.O. 1961, art. 143).

19. — Het koninklijk besluit van 13 juni 1959 regelt de afgifte van een ander identiteitsbescheid, de stam- en identiteitskaart ten behoeve van Belgen die in het buitenland verblijven. Zij wordt verleend door de diplomatieke en consulaire posthoofden van België aan ieder in hun post ingeschreven Belg die erom verzoekt. Zij is in principe geldig gedurende vijf jaar.

Zij mag geweigerd of ontnomen worden aan de Belgen, die niet voldaan hebben aan de wetten op de dienstplicht, of die door het Belgisch gerecht opgespoord of vervolgd worden hetzij wegens misdaad of wanbedrijf, hetzij om een straf te ondergaan.

Dit identiteitsbescheid moet onderscheiden worden van de eigenlijke identiteitskaart.

20. — De identiteitskaart wordt uitgereikt door het bestuur van de gemeente, waar de belanghebbende zijn gewone verblijfplaats heeft (art. 2, eerste lid). Deze bepaling sluit aan bij artikel 3 van het K.B. van 1 april 1960 betreffende het houden van de bevolkingsregisters. Het schrijft voor dat alle Belgen in het bevolkingsregister van de gemeente waar zij hun gewoon verblijf hebben, of zij daar aanwezig dan wel tijdelijk afwezig zijn, moeten ingeschreven worden.

Aan personen die niet in de bevolkingsregisters ingeschreven zijn mag onder geen enkel voorwendsel een identiteitskaart worden uitgereikt (M.O. 1950, nr 3).

Heeft een persoon twee verblijfplaatsen, dan behoort het bestuur der gemeente waar hij zijn hoofdverblijf heeft hem een identiteitskaart uit te reiken (M.O. 1950, nr 4).

Voor de schippers, kermisreizigers en nomaden is de gemeente, zetel van hun laatste gewone verblijfplaats of, bij dezer ontstentenis, de gemeente van hun oorspronkelijk domicilie, gehouden de identiteitskaart op te maken (M.O. 1961, art. 147).

21. — Ingevolge het beginsel van de scheiding der machten, is de rechterlijke macht onbevoegd om de gemeente te bevelen een identiteitskaart uit te reiken. In geval van weigering dient de belanghebbende zich derhalve tot de administratieve overheid te wenden (Rb. Gent, 1 juni 1921, *Pas.*, 1921, III, 119; — Gent, 22 maart 1928, *Pas.*, 1928, II, 161). Desnoods zou een bijzondere commissaris naar de weigerende gemeenteoverheid kunnen gezonden worden (*Rev. Adm.*, 1929, blz. 183).

AFDELING II. — *Aanvulling.*

22. — Artikel 5, § 1 geeft de gevallen aan waarin de identiteitskaart moet aangevuld worden: 1° Wanneer de houder binnen de gemeente van woning verandert; 2° Wanneer de houder zijn verblijf verplaatst naar een andere gemeente met hetzelfde taalstelsel. Verandert de houder binnen de gemeente van woning dan is hij ertoe verplicht de identiteitskaart binnen de acht dagen aan het gemeentebestuur over te leggen (§ 2). Verplaatst hij zijn verblijf naar een andere gemeente met hetzelfde taalstelsel, dan moet hij de identiteitskaart aan het gemeentebestuur van deze gemeente overleggen binnen de vijftien dagen volgend op de aangifte van verblijfsverandering waartoe hij krachtens artikel 7 van het koninklijk besluit van 30 december 1900 gehouden is bij het gemeentebestuur van de plaats die hij verlaten heeft (§ 3). Het K.B. van 30 december 1900 werd vervangen door het K.B. van 1 april 1960. Artikel 7 van dit laatste stemt overeen met artikel 7 van het voorgaande.

De vakken 3 en 4 op de achterzijde zijn bestemd voor het waarmerken der vermeldingen op de tweede binnenzijde, wanneer de houder der kaart

zijn verblijfplaats naar een andere gemeente heeft overgebracht zonder dat de kaart moest vernieuwd worden (M.O. 1950, art. 53). Wegens het bezwaar verbonden aan het gebruik van de droogstempel, mag een natte stempel worden gebruikt (Min. Omzendbr., 28 sept. 1953, *Belg. Staatsblad*, 4 okt. 1953, blz. 6301).

De controlemaatregelen waarvan hierboven sprake (zie nr 11) gelden eveneens voor de opsporing der woonstveranderingen. Nalatigheden op dit gebied zijn strafbaar overeenkomstig artikel 6 van de wet van 2 juni 1856 (K.B. 1 maart 1950, art. 9).

AFDELING III. — *Vernieuwing.*

23. — Volgens artikel 6 van het organiek besluit, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 14 november 1955, dient de identiteitskaart vernieuwd te worden :

- 1° Bij elke wijziging in de burgerlijke stand van de houder (b.v. huwelijk of weduwschap) ;
- 2° Wanneer de houder zijn verblijf verplaatst naar een andere gemeente met een verschillend taalstelsel ;
- 3° Wanneer zij door het gebruik beschadigd is ;
- 4° Wanneer het portret van de houder niet meer gelijkend is en, in ieder geval, zodra de houder aan wie de kaart was afgeleverd toen hij min dan 15 jaar oud was, de leeftijd van 18 jaar bereikt ;
- 5° Wanneer, bij verandering van woning binnen de gemeente of bij de verplaatsing van het verblijf naar een gemeente met hetzelfde taalstelsel, blijkt dat de kaart niet meer kan aangevuld worden.

In elk van die gevallen is de houder ertoe verplicht de identiteitskaart aan het gemeentebestuur terug te geven (art. 6, § 2). De gemeentebesturen dienen er speciaal voor te zorgen dat de identiteitskaarten in de hierboven vermelde gevallen vernieuwd worden (M.O. 1950, nr 23).

De identiteitskaart waarvan de vervanging gevraagd werd wordt ingehouden. Desgevraagd mag de foto worden teruggegeven. Arbeiders en bedienden kunnen er belang bij hebben hun oude kaart te mogen behouden, aangezien daaruit blijkt dat een bepaald beroep reeds aangeduid was op de oude kaart. Aan hun verzoek mag worden voldaan mits het tweede luik afgesneden wordt en op het eerste overblijvende luik de vermelding « ongedig » wordt aangebracht (M.O. 1961, art. 149).

24. — Artikel 7 bepaalt dat, wanneer de identiteitskaart verloren of vernietigd is, de houder ertoe verplicht is daarvan onmiddellijk bij het gemeentebestuur aangifte te doen. De kaart wordt slechts vernieuwd nadat de gemeentepolitie een onderzoek heeft ingesteld over de ingeroepen omstandigheden waarin de kaart verloren ging of vernietigd is. De uitslag van het onderzoek wordt opgenomen in een rapport dat in het archief der gemeente blijft berusten (M.O. 1950, nr 22). De gemeentebedienden zijn dienaangaande tot zekere discretie verplicht (*Vragen en Antwoorden*, Kamer, 6 maart 1951, nr 13, blz. 558).

Het rapport dient door de ambtenaar, verantwoordelijk voor het bijhouden van het strafregister, vooraf aangevuld te worden, hetzij met de vermelding van het verbod een rijtuig te besturen en de duur van dit verbod, hetzij met een negatieve vermelding (Omzendbrief Binn. Zaken, 1 aug. 1955, Verkiezingszaken, tweede Bureau, nr 7214/1795-42/5290).

De vervallenverklaring om een rijtuig te besturen dient desgevallend opnieuw te worden vermeld op de zijde waarop de achtereenvolgende verblijfplaatsen binnen de gemeente worden aangetekend (M.O. 1950, nr 41).

AFDELING IV. — *Vernietiging.*

25. — Het organiek besluit zegt niets over de identiteitskaarten der overleden personen. Het gemeentebestuur moet deze identiteitskaarten in-trekken (Omzendbrief Binn. Zaken, 1 juni 1955, 2° bureel, nr 724/5215).

De op die kaarten aangebrachte foto's mogen aan de familieleden worden teruggegeven. Het gemeentebestuur bewaart de kaarten totdat het proces-verbaal van de zesmaandelijke inventaris der in voorraad zijnde kaarten is opgemaakt.

Hetzelfde gebeurt met de geannuleerde kaarten, d.w.z. deze welke ver-keerd ingevuld werden of op naam van een persoon die overleden is of de gemeente verlaten heeft. Nadat bedoeld proces-verbaal is opgemaakt, mogen deze kaarten door de gemeenteoverheid worden vernietigd en wordt van deze vernietiging melding gemaakt in het proces-verbaal (M.O. 1950, nrs 72 en 74 ; — Omzendbrief Min. Binn. Zaken, 1 juni 1955, 2° bureel, nr 724/5215).

Het is evenzeer duidelijk dat de identiteitskaarten die teruggegeven wor-den met het oog op hun vernieuwing, mogen vernietigd worden.

HOOFDSTUK VI

Het identiteitskaartenregister

26. — Om de controle op het uitreiken der identiteitskaarten te vergemakkelijken, zijn de gemeentebesturen verplicht een afzonderlijk identiteitskaartenregister te houden, dat moet overeenstemmen met het model gevoegd bij de ministeriële onderrichtingen van 15 maart 1950. Het wordt vooraf genummerd en elk blad door de ambtenaar van de burgerlijke stand geparafeerd of gestempeld met het gemeentestempel. De nummers der identiteitskaarten moeten zonder onderbreking op elkaar volgen. Op het eerste blad moet ook vermeld worden uit hoeveel boekdelen het register bestaat, hoeveel bladen elk boekdeel bevat, evenals het getal der ontvangen identiteitskaartformulieren met opgave van het eerste en het laatste nummer en van de datum der ontvangst. Die vermeldingen worden door de ambtenaar van de burgerlijke stand ondertekend en gedagtekend.

(Voor de invulling der onderscheidene kolommen van het register raadplege men de M.O. van 1950, nr 61 en volg., evenals de M.O. 1961, art. 161 en volg.).

Het nummer van de geannuleerde kaarten moet nog in het register worden ingeschreven met aanduiding ernaast van de reden van het buiten gebruik stellen der kaart (Rondzendbrief Min. Binn. Zaken, 20 mei 1952, *Belg. Staatsblad*, 23-24 mei 1952).

HOOFDSTUK VII

Belastingstelsel

27. — De algehele vernieuwing der identiteitskaarten door de gemeentebesturen ging gepaard met zekere onkosten zoals het aanleggen van een identiteitskaartenregister, het aanschaffen van een droogstempel, supplementaire prestaties van het personeel, enz. Ten einde die kosten te kunnen recupereren staat het de gemeenten vrij al dan niet een belasting te heffen. De gemeenteraad neemt in voorkomend geval een beslissing overeenkomstig artikel 76, 5° der gemeentewet, welke onderworpen is aan koninklijke goedkeuring. Die beslissing zal slechts goedgekeurd worden voor zover het bedrag der belasting op niet meer dan 10 frank wordt vastgesteld voor een eerste identiteitskaart of voor elke andere kaart welke tegen de oude wordt afgegeven, op niet meer dan 15 frank voor een eerste duplicaat en op niet meer dan 25 frank voor de volgende exemplaren. Voor het uitreiken der identiteitskaarten aan onvermogenen mag geen belasting gevorderd worden. De burgemeester is bevoegd om de staat van behoefte vast te stellen. Bijna iedereen zal echter dergelijke geringe bedragen kunnen betalen.

Er wordt de gemeentebesturen ten zeerste aangeraden als bewijs van de betaling der belastingen, vignetzegels of tickets te gebruiken, ten einde de kas van de met de uitreiking der identiteitskaarten belaste bedienden gemakkelijk te kunnen controleren (M.O. 1950, nrs 54 en volg. ; — M.O. 1961, art. 179).

HOOFDSTUK VIII

Taalstelsel

28. — Onder het regime van het koninklijk besluit van 6 februari 1919 was de gedrukte tekst der identiteitskaart tweetalig.

Op een parlementaire vraag van volksvertegenwoordiger De Backer van 15 februari 1934 of de kaart niet in het Nederlands moest afgeleverd worden in de Vlaamse gemeenten, antwoordde de minister dat ze in de twee talen diende te worden gedrukt bij toepassing van artikel 6, § 2 der wet van 28 juni 1932 op het gebruik der talen in bestuurszaken en dat het aan de gemeenten toegelaten was de voorkeur aan hun taal te geven (*Vragen en Antw.*, zittijd 1933-1934, Kamer, blz. 225).

In haar zitting van 31 januari 1936 besloot de ministerraad echter dat de identiteitskaarten onder de toepassing vielen van artikel 8 der wet van 28 juni 1932 en dat zij bijgevolg door de gemeentebesturen moesten opgesteld worden in de taal bij die wet opgelegd, voor de inwendige diensten van deze besturen. In uitvoering van deze beslissing stelde het ministerieel besluit van 11 mei 1936 vast, dat de gedrukte tekst eentalig Nederlands of Frans zou zijn, naargelang de gemeente het Vlaamse of het Franse taalstelsel toepaste en dat hij tweetalig zijn zou: 1° in de gemeenten van de Brusselse agglomeratie; 2° in de gemeenten met een beschermde taalminderheid, d.w.z. waar volgens de jongste tienjaarlijkse volkstelling minstens 30 t.h. der inwoners verklaard hebben het meest de taal van het andere taalgewest te spreken. In de motivering van dit besluit werd vastgesteld, dat de akte welke de identiteitskaart uitmaakt, ten dele gedrukt en ten dele geschreven is en dat het logisch blijkt, zowel voor de gedrukte als voor de geschreven tekst, dezelfde taalregeling aan te nemen.

29. — Volgens de wet van 2 augustus 1963 op het gebruik van de talen in bestuurszaken stelt iedere gemeente die in het Nederlandse of het Franse taalgebied is gevestigd de aan particulieren uit te reiken getuigschriften in de taal van haar gebied (art. 14, § 1).

De gemeenten van het administratief arrondissement Hoofdstad-Brussel (krachtens art. 19, § 1), de gemeenten met speciale regeling langs de taalgrens (art. 4, § 3 w. 8 nov. 1962) en de gemeenten met eigen regeling van het administratief arrondissement rond Hoofdstad-Brussel (art. 7, § 2 C) stellen de getuigschriften in het Nederlands of in het Frans naargelang de wens van de belanghebbende.

De gemeenten uit het Duitse taalgebied, alsook deze « uit het Malmeyse » stellen de getuigschriften in het Duits of in het Frans naargelang de wens van de belanghebbende (art. 14, § 2 en 3).

30. — Overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 14 november 1955 zijn dezelfde beginselen toepasselijk op de identiteitsbewijzen bestemd voor de kinderen beneden 12 jaar.

HOOFDSTUK IX

Bewijskracht

31. — Is de identiteitskaart een akte, d.w.z. een geschrift speciaal opgemaakt om als bewijs te dienen of is zij een geschrift zonder meer ?

Volgens artikel 1 van het organiek regentsbesluit geldt zij als een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister. De gedrukte tekst op de voorzijde van de identiteitskaart neemt deze bepaling over. Zij is dus wel degelijk een akte.

32. — Dient ze beschouwd te worden als een authentieke akte, die bewijskracht heeft zoals voorzien in het burgerlijk wetboek ? Artikel 1317 van het burgerlijk wetboek geeft de bepaling van de authentieke akte. De toepassing ervan is niet beperkt tot het privaatrecht, maar strekt zich uit tot het publiek recht, o.m. tot de administratieve authentieke akten (*P.B.*, Tw. *Acte Authentique*, nr 8 ; *Acte Administratif*, nr 289 ; — De Brouckère en F. Tielemans, *Répertoire de l'Administration et du droit administratif de la Belgique*, Tw. *Acte Administratif* ; — Dalloz, *Dictionnaire Général*, Tw. *Preuve Littérale*, nrs 33, 34, 35 en 36).

Authenticiteit is anderdeels steeds verbonden aan akten van de openbare overheid (Organieke wet van 25 ventôse jaar XI op het Notariaat, art. 1) en het is niet vereist dat de administratie er in optreedt bij wijze van bevel (Cass., 17 jan. 1901, *Pas.*, 1901, I, 106).

De authentieke akte moet verleden zijn vóór of opgemaakt door een openbaar officier. De wet geeft noch de bepaling, noch de opsomming van de openbare officieren. Zij zijn personen met een openbare bediening belast wier medewerking noodzakelijk is voor akten van een openbaar of privaat belang (*P.B.*, Tw. *Officier Public*, nr 1 en *Acte Authentique*, nr 10). In de enge betekenis van de term zijn openbare ambtenaren, de personen die door middellijke of onmiddellijke delegatie van de wet, bekleed zijn met een gedeelte, hoe gering ook, van de openbare macht of van het openbaar gezag (Cass., 21 april 1892, *Pas.*, 1892, I, 208).

De officier van de burgerlijke stand is ongetwijfeld een openbaar ambtenaar. Artikel 45 van het burgerlijk wetboek bepaalt uitdrukkelijk dat de akten van de burgerlijke stand bewijskracht hebben zolang zij niet van valsheid zijn beticht. Het gaat hier evenwel niet over akten van de burgerlijke stand.

Waar echter artikel 8 van het organiek regentsbesluit bepaalt dat de vermeldingen, de portretten en de stempels op de identiteitskaart alleen door

de officier van de burgerlijke stand of door zijn gemachtigde mogen worden aangebracht, is dit voorzeker met de bedoeling aan deze kaart de bewijskracht van een authentieke akte toe te kennen. Het aanbrengen daarop van de gemeentestempel verhoogt de waarborg der akte.

Of nu de kaart is ingevuld door de ambtenaar van de burgerlijke stand zelf of door zijn gemachtigde, de bewijskracht moet dezelfde blijven; men kan zich geen tweesoortige kaarten indenken, waarvan de ene een grotere, de andere een mindere bewijskracht zouden bezitten. De gemachtigde zal evenwel door zijn afvaardiging niet de hoedanigheid van ambtenaar van de burgerlijke stand verkrijgen; het invullen der identiteitskaarten heeft ten andere niets te maken met de burgerlijke stand.

Reeds onder het regime van het koninklijk besluit van 6 februari 1919 werd door de rechtspraak bevestigd dat de identiteitskaarten authentieke en openbare geschriften zijn (Brussel, 12 okt. 1921, *P.P.*, 1922, nr 4).

33. — Het is algemeen aanvaard dat de authenticiteit geen betrekking heeft op alle vermeldingen in een authentieke akte, maar dat ze beperkt is tot de essentiële, d.w.z. deze welke de openbare officier heeft kunnen of moeten vaststellen *propriis sensibus* (*P.B.*, Tw. *Acte Authentique*, nrs 210 en volg.; — *R.P.D.B.*, Tw. *Preuve*, nrs 94 en volg.; — Cass., 19 okt. 1939, *Pas.*, 1939, I, 427).

34. — De identiteitskaarten moeten opgesteld worden volgens de gegevens van de bevolkingsregisters (M.O. 1950, nr 25). De identiteitskaart geldt als bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister (B. Rgt., 1 maart 1950, art. 1).

Men kan hieruit besluiten dat de identiteitskaart in ieder geval een bewijs is van de inschrijving van een bepaald persoon in het bevolkingsregister en verder dat de vermeldingen op de kaart dezelfde bewijskracht hebben als deze van het bevolkingsregister waaruit ze getrokken zijn.

Een vroegere rechtspraak weigerde aan de bevolkingsregisters authentieke bewijskracht toe te kennen (Gent, 5 jan. 1876, *Pas.*, 1876, II, 113; — Cass., 6 maart 1876, *Pas.*, 1876, I, 173) omdat geen wettelijke bepaling een openbaar officier met het houden ervan belastte.

De latere rechtspraak aanvaardde evenwel de authenticiteit ervan (Brussel, 27 juni 1890, *Pas.*, 1890, II, 368; — Cass., 8 aug. 1890, *Pas.*, 1890, I, 270).

35. — De authenticiteit, zowel deze der identiteitskaart als deze van het bevolkingsregister is evenwel zeer beperkt. Ze betreft slechts de inschrijving van de houder der kaart in het bevolkingsregister, d.w.z. zijn naam of identiteit.

De vermeldingen op de identiteitskaart die een authentieke bewijskracht hebben, zullen dan ook beperkt blijven tot: de naam van de houder en zijn handtekening; de handtekening van de ambtenaar; de datum van uitreiking of van inschrijving in een andere gemeente; desgevallend de vervallenverklaring om een voertuig te besturen; de naam der gemeente waar de kaart werd uitgereikt.

36. — De andere vermeldingen van het bevolkingsregister en van de identiteitskaart zijn volgens een vaststaande rechtspraak niet authentiek.

— De bevolkingsregisters leveren geen bewijs van de nationaliteit van de ingeschreven personen (Cass., 1 juni 1909, *Pas.*, 1909, I, 282 en Cass., Verenigde Kamers, 29 juni 1933, *Pas.*, 1933, I, 280; — Minist. Aanschrijv., 8 okt. 1901, nr 1361, aangehaald door Piron, *Bevolkingsregisters in België*, nr 167).

De identiteitskaart heeft niet tot voorwerp het vaststellen van de nationaliteit van de houder (Gent, 1 juni 1921, *Pas.*, 1921, III, 119 met noot). Het feit dat de Belgische nationaliteit thans door de gedrukte tekst is vastgesteld verandert daar niets aan.

— De bevolkingsregisters hebben niet tot doel het beroep van de inwoners vast te stellen (Gent, 14 dec. 1878, *Pas.*, 1879, II, 171).

— De administratieve ambtenaars aangesteld voor het houden der bevolkingsregisters zijn niet bevoegd om de huwelijken en de afstammingen vast te stellen (Brussel, 17 febr. 1900, aangehaald in *P.B.*, Tw. *Titre Authentique*, nr 82).

— De bevolkingsregisters leveren geen wettelijk bewijs van de woonplaats der ingeschrevenen (Cass., 18 juli 1881, *Pas.*, 1881, I, 357; — Cass., 26 maart 1888, *Pas.*, 1888, I, 132).

De bepaling van de woonplaats en van de verblijfplaats is een feitelijke kwestie.

De schrapping ambtshalve uit het bevolkingsregister is een maatregel van administratieve aard, zonder invloed op de wettelijke woonplaats, zolang het tegenovergestelde niet bewezen wordt (Rb. Antwerpen, 23 aug. 1949, *R.W.*, 1949-1950, 800; — Gent, 4 jan. 1952, *R.W.*, 1951-1952, 1839; — Rb. Leuven, 24 maart 1954, *R.W.*, 1953-1954, 1872).

37. — Indien deze laatste categorie vermeldingen op het bevolkingsregister en op de identiteitskaart geen authentiek bewijs levert, welke bewijskracht heeft ze dan wel ?

— Vermits het bevolkingsregister tot doel heeft de verblijfplaats der inwoners te bepalen, zal de vermelding betreffende de verblijfplaats alleszins bewijskracht hebben tot bewijs van het tegendeel (R. v. St., arrest nr 5200 van 15 juni 1956 en nr 10.187 van 4 oktober 1963). Deze arresten passen het beginsel toe op het verkrijgen van een onderstandswoonst.

Het wettelijk domicilie of de woonplaats waarvan sprake in de artikelen 102 en volgende van het burgerlijke wetboek, wordt niet op de identiteitskaart vermeld; deze vermelding komt alleen voor op het bevolkingsregister.

— De inschrijving in het bevolkingsregister vormt geen vermoeden of bewijs van de nationaliteit; de vermelding van het inboorlingschap, die het gevolg is van een eenvoudige verklaring van de inwoner, geldt slechts als een aanduiding en mist iedere bewijskracht (Cass., 1 juni 1909, *Pas.*, 1909, I, 282; — Cass., Ver. Kam., 29 juni 1933, *Pas.*, 1933, I, 280).

De vermelding op de identiteitskaart van de nationaliteit van de houder levert geen bewijs ervan en is bijkomstig (Rb. Gent, 1 juni 1921, *Pas.*, 1921, III, 119).

In een voetnoot onder dit laatste vonnis in de *Pasicrisie* wordt beaamd dat het bewijs van nationaliteit zeker niet kan voortvloeien uit de identiteitskaart, welke ingevuld wordt op aangifte van de belanghebbende door een gemeenteagent die noch de juridische kennis bezit, noch de nodige navorsingen kan doen, om dienaangaande een beslissing te nemen en die het gezag mist om zijn beslissing *erga omnes* te imponeren.

De enige burgers wier nationaliteit werkelijk is bepaald zijn tenslotte, zo besluit de noot, diegene wier nationaliteit voor de rechtbank werd betwist.

— Vermits de akten van de burgerlijke stand bewijskracht hebben zolang zij niet van valsheid zijn beticht (art. 45 B.W.; w. 2 juli 1956) en de burgerlijke stand der personen daaruit voortvloeit, kunnen de vermeldingen op het bevolkingsregister en op de identiteitskaart betreffende de burgerlijke stand geen enkele bewijskracht hebben.

Alhoewel de gegevens betreffende de burgerlijke stand opgetekend worden aan de hand van de akte van de burgerlijke stand (K.B., 30 dec. 1900, art. 5 en 6, vervangen door K.B. 1 april 1960, art. 5 en 6), zijn ze nochtans niet van substantiële aard en

derhalve zuiver bijkomstig (*R.P.D.B.*, Tw. *Population*, nr 35 ; — Cass., 3 mei 1898, *Pas.*, 1898, I, 163).

— De vermelding van het beroep in het bevolkingsregister en op de identiteitskaart zal evenmin bewijskracht hebben.

De uitoefening van een beroep is thans meestal door een eigen wet of reglement geregeld.

Wij beperken ons tot enkele voorbeelden.

Voor de handelaars geldt de inschrijving in het handelsregister, behoudens tegenbewijs, als vermoeden van de hoedanigheid van handelaar (art. 3, w. 3 juli 1956).

Het beroep van architect vergt de inschrijving.

Op een tabel van de orde (art. 5, w. 26 juni 1963).

Overeenkomstig artikel 54 der bij K.B. van 31 december 1949 gecoördineerde wetten op de academische graden, mag niemand een beroep of een ambt uitoefenen waartoe een academische graad wettelijk vereist wordt, zo hij die graad en de bekrachtiging van zijn diploma niet verkregen heeft.

De gecoördineerde wetten op het hoger-, middelbaar-, normaal-, technisch- en lager onderwijs, bepalen de voorwaarden voor onderwijsbetrekkingen in deze diverse onderwijsgraden, evenals de diploma's en getuigschriften welke er verkregen worden.

Betrekkingen in de besturen van de staat, de provinciën, de gemeenten en de ondergeschikte instellingen vereisen benoemingsakten.

Het uitoefenen van een beroep is, zoals uit deze voorbeelden blijkt, een feitelijke kwestie en tevens een rechtskwestie, die niet opgelost worden door het bevolkingsregister of de identiteitskaart.

HOOFDSTUK X

Strafbepalingen

AFDELING I

Inbreuken voorzien door het regentsbesluit van 1 maart 1950.

§ 1. — Juridische basis.

38. — Artikel 9 van het regentsbesluit dat de straffen voorziet op de overtreding van de reglementaire bepalingen betreffende de identiteitskaart, is gegrond op artikel 6 der wet van 2 juni 1856 op de algemene volkstellingen en de bevolkingsregisters.

Dit artikel 6 betreft evenwel alleen de overtredingen op de bepalingen van artikel 4 dezer wet, d.w.z. deze betreffende de bestatiging van de verandering van verblijfplaats.

Verskillende bepalingen van het regentsbesluit hebben eigenlijk niets uit te staan met de verandering van verblijfplaats en worden om politionele redenen voorzien, zoals b.v. de verplichting de identiteitskaart bij zich te hebben en haar te vertonen op vordering van de politie; het niet overleggen der kaart in geval van verandering van de burgerlijke stand of wanneer het portret niet meer gelijkend is, enz...

Artikel 6 der wet van 2 juni 1856 blijkt dan ook een onvolledige basis te zijn voor de strafbepalingen voorzien door het regentsbesluit.

In zijn « *Beschouwingen over de juridische grondslag van de reglementering betreffende de identiteitskaarten* » (R.W., 1950-1951, 609) is J. De Meyer eveneens de zienswijze toegedaan dat de wet van 1856 slechts als een gedeeltelijke juridische grondslag voor de reglementering der identiteitskaart kan ingeroepen worden en dat de sanctie voor de meeste bepalingen ervan, bij ontstentenis van een andere bijzondere strafwetgeving, dient gezocht te worden in de op 5 juni 1934 gewijzigde wet van 6 maart 1818.

§ 2. — Opsomming der overtredingen.

39. — Men pleegt een strafbare inbreuk :

1° Wanneer men niet in het bezit is van zijn identiteitskaart of weigert ze te vertonen bij elke vordering van de politie, bij elke aangifte, bij elke aanvraag van getuigschriften en in het algemeen, wanneer men het bewijs van zijn identiteit dient te leveren (art. 1) ;

2° wanneer men, in geval van verandering van woning binnen de gemeente, zijn identiteitskaart niet binnen de acht dagen aan het gemeentebestuur ter aanvulling overlegt (art. 5, § 2) of, in geval van verplaatsing van verblijf naar een andere gemeente met hetzelfde taalstelsel, zijn identiteitskaart niet binnen de vijftien dagen, volgend op de aangifte van verblijfsverandering, ter aanvulling overlegt (art. 5, § 3) ;

3° wanneer men zijn identiteitskaart niet aan het gemeentebestuur teruggeeft in de gevallen dat ze moet vernieuwd worden, t.w. : bij wijziging in de burgerlijke stand ; bij verplaatsing van zijn verblijf naar een andere gemeente met een verschillend taalstelsel ; wanneer de identiteitskaart door het gebruik beschadigd is ; wanneer de foto niet meer gelijkend is en in ieder geval als men de leeftijd van 18 jaar bereikt (art. 6) ;

4° wanneer de identiteitskaart verloren of vernietigd is, en men nalaat daarvan aangifte te doen bij het gemeentebestuur (art. 7) ;

5° wanneer de vermeldingen, de portretten en de stempels door een ander persoon dan de officier van de burgerlijke stand of door zijn gemachtigde worden aangebracht (art. 8).

§ 3. — Strafsancties.

40. — Luidens artikel 9 van het regentsbesluit beloopt de geldboeten hoogste vijftientig frank.

Artikel 6 der wet van 2 juni 1856 had reeds dit maximum van de boete vastgesteld.

Overeenkomstig artikel 8 dezer wet zullen de rechtbanken, bij het opleggen van de boete, bevelen dat bij gebreke van betaling binnen de twee maanden te rekenen van de uitspraak van het vonnis, indien het tegenprekelijk is, en van de betekening, indien het bij verstek is, die boete zal vervangen worden door een gevangenisstraf, welke de termijn van zeven dagen niet mag te boven gaan.

41. — Het koninklijk besluit van 14 juli 1954, houdende wijziging van het regentsbesluit van 1 maart 1950, stelt de kinderen van 12 tot 16 jaar buiten de toepassing der strafbepalingen.

Zonder deze uitdrukkelijke uitsluiting zouden de minderjarigen, in geval van overtreding, voor de kinderrechtcr, d.w.z. een magistraat der rechtbank van eerste aanleg moeten verschijnen terwijl de volwassenen voor de politierechtbank worden gedagvaard bij toepassing van artikel 7 der wet van 2 juni 1856. De minderjarigen beneden 15 jaar hoeven geen houder te zijn van de identiteitskaart (zie boven, nr 17).

AFDELING II

Inbreuken voorzien door het koninklijk besluit van 8 april 1954, houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer.

42. — Volgens artikel 5 van dit koninklijk besluit moet elke persoon die meer dan 15 jaar oud is zijn identiteitskaart of het als dusdanig dienend

bewijs vertonen op elk door een bevoegd persoon gedaan verzoek naar aanleiding van een overtreding op de politie van het wegverkeer of van een verkeersongeval.

Anderdeels moet, zoals reeds hierboven (zie nr 14) is gezegd, overeenkomstig artikel 6 van dit koninklijk besluit, eenieder die van het recht om een voertuig te besturen vervallen is verklaard, zijn identiteitskaart of het als dusdanig dienend bewijs op de griffie van de rechtbank, die de beslissing heeft genomen, inleveren of laten inleveren om de beslissing die de vervallenverklaring heeft uitgesproken en de duur daarvan op dat stuk te laten vermelden (K.B. 6 sept. 1961).

Krachtens artikel 2 - 1 der wet van 1 augustus 1899 op de politie van het vervoer, gewijzigd bij de wet van 1 augustus 1924 en bij de wet van 15 april 1958, wordt de overtreding van de verordeningen uitgevaardigd op grond van deze wet, gestraft met gevangenisstraf van één dag tot één maand, en met geldboete van 10 frank tot 500 frank of met één van die straffen alleen. In geval van verzachtende omstandigheden kan de geldboete verminderd worden zonder dat ze echter minder dan 1 frank mag bedragen.

De straffen worden verdubbeld :

1° Bij herhaling binnen het jaar, te rekenen van de dag waarop een vorig in kracht van gewijsde gegaan vonnis van veroordeling werd uitgesproken ;

2° Zo het misdrijf bij nacht werd gepleegd.

De straffen wegens overtreding van de artikelen 5 en 6 van het algemeen verkeersreglement zijn dus veel zwaarder dan deze voorzien door het regentsbesluit van 1 maart 1950.

Het niet vertonen der identiteitskaart, ingeval de houder ouder is dan 15 jaar maar jonger dan 16 jaar, naar aanleiding van een overtreding op de politie van het wegverkeer of van een verkeersongeval, is strafbaar terwijl dit niet het geval is in andere omstandigheden.

AFDELING III

Inbreuken voorzien door het strafwetboek.

43. — De artikelen 193 tot 214 van het strafwetboek beteugelen de valsheid in geschriften en in telegrammen.

Voor de toepassing dezer strafbepalingen in hun geheel verwijzen we naar het trefwoord *Valsheid in geschriften*. We beperken ons hier tot de toepassing ervan op de identiteitskaart.

44. — De verschillende vermeldingen op de identiteitskaart kunnen het voorwerp zijn van valsheid of vervalsing, hetzij door de ambtenaar belast met de uitreiking ervan, hetzij door de houder, hetzij door iemand anders.

Deze vermeldingen zijn : de naam van de houder ; zijn burgerlijke stand ; zijn geboortedatum ; zijn beroep ; zijn achtereenvolgende, tweede en vorige verblijfplaats ; de datum van de inschrijving in de uitreikende gemeente en deze van de uitreiking ; de handtekening van de ambtenaar

van de burgerlijke stand of van zijn afgevaardigde; de handtekening van de houder.

45. — Het kan wel niet betwist worden dat de identiteitskaart te beschouwen is als een « geschrift », zoals vereist door de strafwet. Door deze term worden immers niet alleen de met de hand geschreven documenten bedoeld, maar eveneens de gedrukte en getijpte stukken van alle aard (Verslag Pirmez, aangehaald door Nypels, *Le code pénal belge interprété*, uitg. 1867, blz. 462; — Rigaux et Trousse, *Les crimes et les délits du code pénal*, III, uitg. 1957, nr 78).

Moelijker blijkt echter het antwoord op de vraag, onder welke soort van geschriften de identiteitskaart te rangschikken is; geldt zij als een openbaar en authentiek geschrift, als een privaat geschrift, als een getuig-schrift of is zij onder de reispassen te rangschikken? Het antwoord is van belang vermits de valsheid in authentieke en private geschriften (art. 194 tot 197) met criminele straffen wordt beteugeld, terwijl de valsheid in reispassen en getuig-schriften slechts met correctionele straffen wordt bestraft (art. 198 tot 210).

Dat de gerechtelijke beslissingen ter zake weifelend en contradictorisch zijn is niet te verwonderen als men bedenkt dat de toepasselijke bepalingen van het strafwetboek dagtekenen van 1867, toen er nog geen identiteitskaarten bestonden en het houden der bevolkingsregisters slechts sedert enkele jaren was ingericht.

46. — Daar de identiteitskaart geldt als bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister, kunnen de strafrechtelijke uitspraken welke op het bevolkingsregister betrekking hebben ook worden toegepast op de identiteitskaart die er een uittreksel van is. Dit is vooral van belang ter zake van het onderscheid tussen de authentieke en de niet-authentieke vermeldingen waarop hierboven werd gewezen (zie boven, nrs 34 en volg.).

§ 1. — De identiteitskaart als authentiek en openbaar geschrift.

47. — In verband met de hoedanigheid van de persoon die wegens valsheid vervolgd wordt en ten aanzien van de voorziene straf, moet nagegaan worden welke vermeldingen als authentiek gekenmerkt zijn. Artikel 194 van het strafwetboek voorziet immers bijzonder zware straffen voor openbare officieren en ambtenaren die, in de uitoefening van hun bediening, valsheid plegen.

Naar het hierboven gemaakte onderscheid (zie nr 35), dienen als authentieke vermeldingen beschouwd te worden: de naam van de houder en zijn handtekening; de handtekening van de ambtenaar; de datum van uitreiking of van inschrijving in een andere gemeente; de naam der gemeente waar de kaart werd uitgereikt; desgevallend de vervallenverklaring van het recht om een voertuig te besturen.

— Een arrest van het hof van cassatie van 8 augustus 1890 (*Pas.*, 1890, I, 270) stelt vast dat de bevolkingsregisters authentieke en openbare akten zijn die tot voorwerp hebben in een openbaar belang de verklaringen van verblijfsveranderingen vast te stellen. Een dergelijke verklaring vaststellen onder een valse naam zou een valsheid uitmaken in een authentieke vermelding.

— De ambtenaar die met bedrieglijk inzicht een valse identiteit akteert van een in het bevolkingsregister opgenomen persoon pleegt valsheid in openbare en authentieke geschriften (Corr. Brussel, 24 nov. 1906, *P.P.*, 1907, nr 79).

— De identiteitskaarten zijn authentieke en openbare geschriften; ze zijn inderdaad opgesteld door de gemeentebesturen volgens de inschrijvingen in de bevolkingsregisters en in overeenstemming ermee; zij hebben tot voorwerp in een openbaar belang de identiteit vast te stellen van de personen die er drager van zijn (Brussel, 12 okt. 1921, *P.P.*, 1922, nr 4).

§ 2. — De identiteitskaart als privaat geschrift.

48. — Artikel 196 van het strafwetboek beteugelt de valsheid in geschriften gepleegd door andere personen dan openbare ambtenaren; het stelt hierbij de private geschriften op dezelfde lijn als de authentieke.

De rechtspraak reserveert een breed toepassingsgebied voor deze soort geschriften.

Om onder de wettelijke bescherming te vallen, volstaat het dat het geschrift in zekere mate het bewijs levert van het daarin vastgestelde of verklaarde feit (Cass., 8 jan. 1940, *Pas.*, 1940, I, 6; — Cass., 22 maart 1954, *R.W.*, 1954-55, 364; — Cass., 9 mei 1955, *Pas.*, 1955, I, 981; *J.T.*, 1955, blz. 675).

De door het laatste lid van dit artikel gebezigde term «akten» wordt door de rechtspraak niet meer verklaard in zijn enge betekenis: een geschrift opgemaakt met het doel als bewijs te dienen; het volstaat dat het geschrift vatbaar is om juridische gevolgen te hebben (Luik, 17 nov. 1955, *J.T.*, 1955, blz. 734; — Rigaux et Trousse, *o.c.*, nr 122).

Wordt door artikel 196 S.W. beschermd, zo besluiten Rigaux en Trousse (*o.c.*, nr 135), elk privaat geschrift vanaf het ogenblik dat het bestemd is om iemand anders te overtuigen van het bestaan van een recht of van een verbintenis of van de werkelijkheid van een feit.

49. — Het arrest van het hof van beroep te Brussel van 12 oktober 1921 (*P.P.*, 1922, nr 4; — zie boven, nr 47), na bevestigd te hebben dat de identiteitskaarten authentieke en openbare geschriften zijn, geeft duidelijk blijk van een weifelende houding met de overwegingen: «... Indien de verklaringen en de vermeldingen welke er in opgenomen zijn geen absoluut vermoeden van waarheid leveren, hebben ze nochtans een zekere bewijskracht in de betrekkingen van het bestuur met de burgers ten opzichte van de rechten en de voordelen welke uit hun verblijf voortvloeien; de onwaarheid ervan is derhalve van aard uit zichzelf de schade te veroorzaken welke een der essentiële elementen van de valsheid is; moest men besluiten dat het stuk niet het karakter van een authentiek en openbaar geschrift zou hebben, dan zou het onbetwistbaar het karakter van een privaat geschrift hebben; in dit geval zou het feit zoals het gekwalificeerd is, al de elementen van de misdaad van valsheid in private geschriften bezitten; de betichte heeft immers gehandeld met het bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, zowel door het overleggen van een vervalste reispas als door het afleggen van valse verklaringen op het gemeentebestuur en het aanbrengen van de valse handtekening; de betichte heeft die verklaringen vervalst welke het afgeleverd identiteitsstuk moest opnemen en vaststellen».

De dubbele veronderstelling van het hof was hier geoorloofd omdat artikel 196 zowel de authentieke als de private geschriften bedoelt en de vervalsing ervan met dezelfde straf sanctioneert.

§ 3. — De identiteitskaart als getuigschrift.

50. — Een persoon had zich onder een valse naam een identiteitskaart laten afleveren, had deze met een valse handtekening bekleed en het geboortejaartal 1914 vervangen door 1910.

Het openbaar ministerie stelde de vervolging in op grond van artikel 196 S.W. (valsheid in openbare of private geschriften) voor de twee eerste feiten en van artikel 207 S.W. (vervalsing van getuigschriften) voor de verandering van het geboortejaartal.

De correctionele rechtbank te Antwerpen verwierp bij vonnis van 19 oktober 1934 de zienswijze van het parket door te beslissen dat de identiteitskaarten, naar de geest der wet, onder de rubriek der reispassen of persoonsboekjes (art. 198 en 199 S.W.) dienden gerangschikt te worden (*R.W.*, 1934-35, 450).

Het vonnis stelde de identiteitskaart niet gelijk met een reispas of persoonsboekje, maar hield slechts voor dat deze kaart «naar de geest van de wet» onder de rubriek der reispassen of persoonsboekjes thuis hoorde, dat ze een met de reis pas of het persoonsboekje «gelijkstaand stuk» was.

Met de persoonsboekjes bedoelde de wetgever van 1867 evenwel de arbeidsboekjes; de reispassen anderdeels zijn steeds toelatingen om de Belgische grens te overschrijden en zijn niet vereist voor het binnenland.

In een bijdrage over de vervalsing van de identiteitskaart, opgenomen in het *Rechtskundig Weekblad* (1934-35, 545) van de hand van N.V.D., weerlegt deze het vonnis van de rechtbank te Antwerpen. De schrijver van het artikel betoogt dat de identiteitskaart een gelijkvormig verklaard uittreksel is uit de bevolkingsregisters en hetzelfde doel, dezelfde waarde en dezelfde kracht heeft als de inschrijving in de bevolkingsregisters zelf, dat zij dus een akte is welke op zichzelf een titel uitmaakt; dat de vervalsing ervan noodzakelijk voor uitwerking heeft, het vervaardigen van een nieuwe akte die een titel vormt van de valse vermeldingen die zij inhoudt, hetgeen ontegensprekelijk onder de toepassing valt van artikel 196 S.W., indien verder de voorwaarden vereist door die wetsbepaling vervuld zijn. Zij vormt evenwel slechts een titel van de vermeldingen waarvan het bevolkingsregister het bewijs levert, d.w.z. deze alleen welke strekken tot de eigenlijke inschrijving der inwoners. De vervalsing der vermeldingen van de identiteitskaart, welke het bewijs leveren van het verblijf van een inwoner in een bepaalde gemeente, en aldus van de inschrijving van die inwoner in de registers der bevolking van die gemeente, zal dus alleen onder de toepassing vallen van artikel 196 S.W. Wat betreft de verdere vermeldingen op de identiteitskaart: de burgerstand, de nationaliteit, de datum der geboorte, het beroep, het vorig verblijf, enz., valt de vervalsing ervan niet onder de toepassing van artikel 196; die vermeldingen maken geen deel uit van de eigenlijke akte. De inschrijving dezer vermeldingen op de identiteitskaart heeft enkel tot doel, bijkomende inlichtingen te verschaffen over de inwoner, om aldus zijn identiteit nauwkeuriger te bepalen. Die inlichtingen kunnen onmogelijk gelden als titel; zij zijn feitelijke bestanddelen waarvan de geloofbaarheid niet bevestigd wordt; zij vormen niettemin een getuigschrift waarvan de vervalsing openbare of private belangen kan in gevaar brengen. De vervalsing van deze laatste soort vermeldingen valt dus onder de toepassing van de artikelen 206 en 207 van het strafwetboek.

51. — Het getuigschrift onderscheidt zich van de titel doordat het niet tot voorwerp heeft een bewijs te vormen. Met de bepaling van artikel 206 S.W. beoogde de wetgever voornamelijk de getuigschriften betreffende feiten waarvan de vaststelling door de wet, de reglementen of de overeenkomsten vereist werd als voorwaarde van een recht of voordeel, in het bijzonder de getuigschriften welke moesten voorgelegd worden tot staving van een aanvraag tot voorlopige of definitieve vrijstelling van de militiedienst (Nypels, *o.c.*, blz. 519; — Rigaux et Trousse, *o.c.*, nr 157; — *R.P.D.B.*, Tw. *Faux*, nr 249).

Het misdrijf vormt hier slechts een wanbedrijf en veronderstelt een mindere perversiteit dan de valsheid in geschriften en over het algemeen minder nadelige gevolgen.

De rechtspraak en de rechtsleer passen de bepalingen van de artikelen 206 en 207 van het strafwet-

boek toe op de vervalsing van de vermeldingen der identiteitskaarten welke geen titel of akte vormen.

Het gaat er niet om, de toepassing van een strafbepaling buiten haar termen uit te breiden, maar om feiten, welke anders beteugeld worden door de algemene bepalingen op de valsheid in geschriften, onder een mildere strafbepaling te brengen (Rigaux et Trousse, *o.c.*, nr 159; — Marchal et Jaspas, *Droit criminel*, I, nr 623).

52. — De bevolkingsregisters hebben niet tot doel het beroep der inwoners vast te stellen. Wanneer de vermelding ervan niet zou stroken met de waarheid en met een bedrieglijk opzet zou gedaan zijn, betekent ze nochtans geen valsheid in geschriften (Gent, 14 dec. 1878, *Pas.*, 1879, II, 171).

53. — Wie met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden de vermelding betreffende de woonst en het hoofdverblijf op een uittreksel uit het bevolkingsregister doet verdwijnen of uitwist, hetgeen de zin van het getuigschrift verandert en van aard is om openbare of private belangen in gevaar te brengen, maakt zich schuldig aan de vervalsing van een getuigschrift voorzien door artikel 207 van het strafwetboek (Gent, 31 dec. 1913, *Pas.*, 1914, II, 42).

54. — De bevolkingsregisters hebben slechts tot doel de inschrijving der burgers op deze registers vast te stellen en niet hun huwelijk. Leugenachtige verklaringen van de betichten dat ze echtgenoten waren, slaan niet op een feit dat het voorwerp is van de akte en betekenen geen misdaad van valsheid bestraft door artikel 196 van het strafwetboek (Luik, 22 okt. 1898, *P.P.*, 1899, nr 64 en *P.B.*, Tw. *Usage de faux*, nr 227).

55. — Een foto is geen getuigschrift; haar vervanging op een identiteitskaart door een andere vormt niet het misdrijf voorzien door artikel 207 van het strafwetboek (Luik, 10 maart 1938, *Pas.*, 1938, II, 167). De *Revue de droit pénal* (1938, blz. 686) merkt op dat de vervanging van de foto van de titularis meestal de vervalsing van het gemeentezegel veroorzaakt; in dat geval is er aanleiding tot vervolging op grond van artikel 184 van het strafwetboek.

56. — In haar commentaar over het arrest van het hof van beroep te Brussel van 12 oktober 1921 (zie boven, nr 49) besluit de *Revue de droit pénal et de criminologie* dat de identiteitskaart — een door de ambtenaar van de burgerlijke stand eensluidend verklaard uittreksel uit de bevolkingsregisters — terzelfdertijd akte en getuigschrift is. Zij rangschikt de vermeldingen op de identiteitskaart in vier onderscheiden groepen:

a) Degene die getrokken zijn uit het bevolkingsregister en die het voorwerp zijn van de opname en de vaststelling in dat register krachtens de wet van 2 juni 1856: naam en voornamen der inwoners of verblijvenden van de gemeente;

b) Degene die uit dit register getrokken zijn, maar welke niet het voorwerp zijn van de opname en de vaststelling in dit register krachtens

de wet : burgerlijke stand, beroep, plaats en datum van geboorte, vorige verblijfplaats ;

c) Degene die niet uit dit register getrokken zijn : de grootte van de titularis, zijn foto ;

d) De handtekeningen van de ambtenaar van de burgerlijke stand en van de titularis.

Zo de vervalsing op de vermeldingen onder a) slaat, maakt zij de valsheid uit voorzien door artikel 196 van het strafwetboek gezien de identiteitskaart een akte is of juister gezegd, het eensluidend verklaard uittreksel van een akte.

Betreft de vervalsing de vermeldingen onder b) en c), dan betekent zij de valsheid voorzien door artikel 207 van het strafwetboek. De vervalser heeft zich hier niet willen voorzien van een niet bestaande titel, vermits de gefabriceerde of vervalste vermeldingen met geen enkel titel gelijkstaan ; hij heeft willen doen geloven aan een vals feit zonder een geschreven akte te veronderstellen ; dit is het vals getuigschrift.

Wat de onder d) bedoelde handtekeningen betreft, zij dekken een document dat terzelfdertijd een akte en een getuigschrift is ; de vermindering van de straf voorzien voor de valse handtekening die een getuigschrift dekt is niet meer te rechtvaardigen ; de thans algemeen gevolgde rechtspraak past artikel 196 van het strafwetboek toe, zelfs wanneer het geschrift waarop de handtekening aangebracht is geen « akte » is, van het oogenblik af dat de vervalser gehandeld heeft met een bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, wat de mogelijkheid van een schade inhoudt (*R.D.P.*, 1922, blz. 46 ; — zie ook *R.P.D.B.*, Tw. *Carte d'identité*, nrs 8 en 9).
